



Arrest

nr. 230 096 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 7 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2018 waarbij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LECOMPTE, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In het verzoekschrift worden de volgende feiten naar voor gebracht:

“In 2013 is verzoekende partij een eerste keer naar België gekomen in het kader van gezinshereniging. Verzoekende partij kreeg dus in het verleden al toegang tot verblijf. Zijn familie keerde echter terug naar Irak en verzoekende partij volgde mee terug als afhankelijk kind (stuk 3).

Verzoekende partij heeft op zeer jonge leeftijd zware tegenslagen en grote moeilijkheden ervaren. Hij verliet zijn thuisland en zijn familie en moest op zijn eigen benen leren staan in een voor hem onbekend land. “Deze jongen is ongetwijfeld getourmenteerd door de angsten die hij heeft moeten doorstaan in

eigen land en door te moeten vluchten ver weg van wat voor hem een uitzichtloze situatie was; dit op zeer jonge leeftijd (als minderjarige).” (Stuk 4, verklaring van L. V. L. van 6 oktober 2018)

Verzoekende partij verblijft inmiddels reeds geruime tijd in België. Hij kwam aan in België als niet-begeleide minderjarige, waardoor de heer W. D. werd aangesteld als zijn voogd (stuk 3)

Op 7 september 2015 diende verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in, maar zijn verzoek werd op 3 februari 2017 afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Verzoekende partij tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde de beslissing van het Commissariaat en weigerde verzoekende partij de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus (arrest RVV nr. 206 050 van 27 juni 2018).

Verzoekende partij voelt evenwel nog steeds een quasi-verlamrende angst om terug te moeten keren naar Irak.

Gedurende deze tijd heeft verzoekende partij zich perfect geïntegreerd in België. Verzoekende partij is sterk verwesterd, spreekt perfect Nederlands en bevindt zijn momenteel in het laatste jaar van zijn opleiding schilder / decorateur. Mentaal is verzoekende partij Belg geworden; re-integratie in de Iraakse samenleving vormt voor hem een schier onoverkomelijke uitdaging.

In het kader van deze zéér uitgesproken integratie, werd sinds het definitief afwijzen van het verzoek om internationale bescherming een verzoek tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis VW. ingediend. Dit verzoek werd op 29 november 2018 ingediend (stuk 4).

Verzoeker is een jongvolwassene, die emotioneel nog sterk afhankelijk is van zijn zus, mevrouw H. a. Z. (OV ...), die intussen de Belgische nationaliteit heeft verworven.

Op 28 november 2018, kennisgeving zelfde dag) werd aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met aanhouding met het oog op verwijdering afgegeven (stuk 21 bijlage 13septies).

Met dit bevel werd eveneens een inreisverbod van 2 jaar betekend (stuk 1)”

Op 28 november 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris om de verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 28 november 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten: Naam : Z.

voornaam : Y. A. Z.

geboortedatum : (...) 1998

geboorteplaats : Bagdad

nationaliteit : Irak

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28/11/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Wetteren op 28/11/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van zijn arrestatie.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene kreeg verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 14/09/2018. Hij gaf hieraan geen gevolg. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen zijn evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene kwam België de laatste keer binnen op 13/07/2015 als niet –begeleide minderjarige vluchteling. Hij was toen 17 jaar. Hij diende een aanvraag tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 03/02/2017. Betrokkene diende een beroep in bij de RVV tegen deze weigering. De RVV verwierp dit beroep op 27/06/2018. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en zijn bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij zijn verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding door de politie van Wetteren op 28/11/2018 dat hij geen partner heeft noch kinderen in België. Betrokkene heeft wel familie in België, namelijk zijn zus, haar man en hun gezin. Het betreft Z. H. a. (OV ...). Zij beschikken allen over de Belgische nationaliteit. Betrokkene is ondertussen meerderjarig, hij behoeft niet meer de ondersteuning van andere familieleden zoals zijn zus. Van een meerderjarige verwachten we dat hij in zijn eigen onderhoud kan voorzien en voor zichzelf kan zorgen. Hij is met andere woorden niet afhankelijk van zijn zus. Er is niet aangetoond dat betrokkene een familieleven heeft in België zoals zou bedoeld in artikel 8 van het EVRM; Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk.

Hij heeft nog familie in Irak (namelijk zijn ouders, andere zussen en een broer). Een terugkeer naar Irak betekent dus een mogelijke hereniging met deze familieleden. Betrokkene bracht het grootste deel van zijn leven door in Irak, spreekt nog de taal en heeft er nog familie. Een re-integratie in de Iraakse samenleving zal dus niet zo moeilijk zijn. Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding door de politie van Wetteren op 28/11/2018 dat hij in België is omdat zijn land niet veilig is. Hij is bang dat zijn leven in gevaar is in Irak. Hij zou er meerdere malen bedreigd zijn geweest met de dood.

Het CGVS onderzocht deze angst voor vervolging al bij het behandelen van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Het stelde toen geen mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM vast. Betrokkene voegt nu geen nieuwe elementen toe die een nieuw onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding door de politie van Wetteren op 28/11/2018 dat hij geen medische problemen heeft die hem beletten te reizen of terug te keren naar het land van herkomst.

Betrokkene verklaart dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze

verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen, na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij aangetekend schrijven van de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 17 december 2018 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen en geen administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht, van het billijkheids- en redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

"Samenvatting middel:

Verzoekende partij, die in het verleden reeds een verblijfskaart had in België, wordt ten gevolge de huidige bestreden beslissing voor minimaal twee jaar weggerukt van zijn gezin.

Ook in hoofde van zijn zus en haar drie kinderen, die het nu alleen zullen moeten zien te beredderen vormt de huidige beslissing een inbreuk op het gezinsleven;

Verzoekende partij heeft bovendien een zeer sterke band ontwikkeld met België en wel in die mate dat een re-integratie in Irak extreem moeilijk wordt.

Op zijn minst moet doorstaan de termijn van 2 jaar de proportionaliteitstoets niet.

3.2.1.

De bestreden beslissing van 28 november 2018 (kennisgeving 28 november 2018), waarbij er een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd strookt niet met de wettelijke bepalingen.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2 ° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”.

De verwerende partij dient verder ook rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met art. 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat ment rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011 – 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 8 E.V.R.M. meer dan reëel is. Huidig inreisverbod verhindert verzoekende partij twee jaar lang om het daadwerkelijke privé, gezins-en familieleven dat hij leidt in België verder te zetten.

Bovendien waarborgt art. 8 EVRM als hogere rechtsnorm de bescherming van het gezinsleven, het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven primeert (EHRM, zaak Marckx, 1979, Publ. Hof, Serie A, vol 31).

De zus van verzoekende partij, mevrouw H. A. Z. (OV ...), verblijft hier in België, samen met haar kinderen. Zij verwierf reeds de Belgische nationaliteit. De band tussen hen beiden is enorm hecht.

“Mevrouw, Mijnheer, Mijn naam is Z. H. A. Z. Ik ben geboren op (...) 1984 te Bagdad in Irak. Ik verblijf in België sinds 20 september 2010. In bijlage vindt u een kopie van mijn identiteitskaart. Ik ben moeder van H. (...), M. (...) en Mo. (...) . Ik ben/was gehuwd met M. Maar we hebben besloten om uiteen te gaan. De scheiding is nog niet uitgesproken, maar mijn ex-man woont niet meer in bij mij. Hij heeft een aparte woning en adres. In bijlage kunt u mijn verzoek tot echtscheiding terugvinden alsook bewijs dat wij niet meer samen wonen. Door de scheiding is voor mij een moeilijke periode aangebroken. Ik heb tijd nodig voor mezelf om dit emotioneel te verwerken. Tegelijkertijd moet ik zorg dragen voor de kinderen. Emotioneel maar ook dagdagelijkse taken; hen naar school brengen en halen, boodschappen doen, helpen bij hun huiswerk, Andere vrouwen die in die situatie verkeren hebben een sociaal netwerk van vrienden, familie en kennissen. Mijn netwerk is heel beperkt. De enkele mensen die ik hier ken zijn contacten van mijn ex-man. Ik zit momenteel in een sociaal isolement en weet niet hoe ik verder moet. Scheiden is in ons" cultuur een groot taboe. Als vrouw word je geviseerd. Ik kan niet op de steun van de gemeenschap rekenen en heb ook geen andere sociale contacten. De enige familie waar ik op kan terugvallen is mijn jongere broer, Z. Y. A.. Zijn opsluiting bezorgt mij en de kinderen heel veel stress. Mijn kinderen geraken niet op school. Het hele gebeuren heeft een grote impact op hen, de arrestatie bij mij thuis en zijn opsluiting. Het gemis van een voorbeeldfiguur en een warme thuis. Mijn kinderen vragen dagelijks waarom hun oom in een gevang zit. Hij heeft nooit iets verkeerd gedaan of iemand

onrecht aangedaan. Y. is een heel eerlijke jongen en een onmisbaar figuur bij de opvoeding van mijn kinderen. Mijn oudste zoon H. is 12j, een moeilijke leeftijdsfase zeker als alleenstaande mama. Y. is een belangrijke beschermfactor in zijn leven. Y. besteedt veel tijd met hem, gaat op zoek naar zinvolle vrijetijdsbesteding, brengt hem in contact met de juiste mensen, is een belangrijke brugfiguur tussen school en huis, helpt hem met zijn huiswerk,... De opsluiting van mijn broer heeft naast het emotioneel welbevinden van mijn kinderen ook impact op hun sociaal leven; school, vrije tijd, vrienden,... Hun oom is geen crimineel maar toch zit hij opgesloten. Toen Y. hier was kon ik mezelf zijn en praten in mijn eigen taal over mijn gevoelens. Hij beschermt mijn rechten als vrouw en verbindt mij met de westerse samenleving. Hij leert mij ook de Nederlandse taal en benadrukt steeds het belang hiervan. Hij zorgt mee voor de kinderen en neemt taken op in het huishouden. Hij gaat naar de oudercontacten van mijn kinderen, contacten met sociaal verhuurkantoor neemt hij op hem alsook contacten met mijn ocmw assistente. Hij maakt me wegwijs in België, ondersteunt me bij alles. Y. is het belangrijkste steunpilaar in mijn leven. Ik heb het heel zwaar met drie kinderen alleen als Iraakse Belgisch moeder. Alleen met de steun van mijn broer kunnen wij verder. Ook heeft mijn moeder kanker en de behandelingskosten zijn heel hoog. Y. ondersteunde mijn gezin en mij ook financieel. In functie van zijn opleiding werkte hij als schilder. Dankzij hem kon ik het einde van de maand rondkomen en de kosten van de behandeling bekostigen. De behandeling van mijn moeder en mijn scheiding waren de hoofdredenen van Y. zijn verhuis naar Wetteren. Mijn broer had een studio in Gent en had zijn leven op orde. Hij heeft veel opgeofferd voor de opvoeding van mijn kinderen en voor de dagdagelijkse steun die ik nog steeds nodig heb. Hij was er altijd en deed heel veel voor ons. De aanwezigheid van Y. is nodig voor het welzijn van mijn kinderen en van mezelf. Daarom wil ik vragen om een eind te maken aan de opsluiting. Y. zal niet wegllopen. Alleen hij kan mij steunen in deze moeilijke periode. Ik zal met hem steunen tijdens het wachten op de beslissing inzake de regularisatieaanvraag. (stuk 22, zus van verzoeker, H. A. Z.)

Dit verklaren ook verschillende bevoorrechte getuigen uit het leven van verzoekende partij

“Y. heeft een warme persoonlijkheid. Hij stelt heel veel belang aan vrienden en familie. Zijn zus die in Wetteren woont, is een echte morele steun voor hem. Ze zijn twee handen op één buik. Beiden kunnen ze op elkaar rekenen.

H. Z. heeft ondertussen de Belgische nationaliteit verworven. Y. zijn Nederlandse taal is sterker dan van zijn zus. Hij helpt haar dikwijls in het uitleggen van belangrijke documenten of hij gaat mee naar officiële instanties” (stuk 5, verklaring van L. D. S. van 12 oktober 2018)

“Y. heeft een heel nauwe band met zijn zus en haar kinderen die in België wonen. Hij vertelt veel over hoe goed dat ze met elkaar overeenkomen en elkaar steunen. In de begeleiding hebben wij ook de indruk dat zijn zus en kinderen een heel belangrijk deel van de context maken. Y. is iemand die positief ingesteld is. Hij is heel gemotiveerd om iets goeds van zijn leven te maken en zijn rol in de samenleving op te nemen.” (stuk 5, verklaring van Z. B.)

Tekenend voor het feitelijke gezinsleven dat verzoekende partij hier in België daadwerkelijk leidde is het feit dat hij door de politie werd opgepakt in het huis van zijn zus, te 9300 Wetteren, (...) (stuk 7, attest samenstelling gezin H. A. Z.).

Dienaangaande dient te worden gewezen op het feit dat door de verwerende partij slechts zeer summier werd gemotiveerd over de proportionaliteit van haar inmenging op het recht op een gezins- of privéleven van verzoekende partij:

“Betrokkene heeft wel familie in België, namelijk zijn zus, haar man en hun gezin. Het betreft Z. H. a. (OV ...). Zij beschikken allen over de Belgische nationaliteit. Betrokken is ondertussen meerderjarig. Hij behoeft niet meer de ondersteuning van andere familieleden zoals zijn zus. Van een meerderjarige verwachten we dat hij in zijn eigen onderhoud kan voorzien en voor zichzelf kan zorgen. Hij is met andere woorden niet afhankelijk van zijn zus. Er is niet aangetoond dat betrokkene een familieleven heeft in België zoals zou bedoeld in artikel 8 van het EVRM; Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aannemelijk.

Hij heeft nog familie in Irak (namelijk zijn ouders, andere zussen en een broer). Een terugkeer naar Irak betekent dus een mogelijke hereniging met deze familieleden. Betrokkene bracht het grootste deel van zijn leven door in Irak, spreekt nog de taal en heeft er nog familie. Een re-integratie in de Iraakse samenleving zal dus niet zo moeilijk zijn. (stuk 1)

De aangehaalde informatie in de bestreden beslissing is niet helemaal correct. H., de zus van verzoekende partij, leeft gescheiden van haar ex-man, de heer M..

Zij draagt ook de zorg voor hun drie kinderen: H., (geboren op (...) 2006), M., (geboren op (...) 2007) én de jongste Mo. (geboren op (...) 2012). (stuk 7)

Verzoekende partij speelt een essentiële rol in het leven en de ondersteuning van zijn zus en haar drie kinderen. Doordat zijn zus het Nederlands een pak moeilijker beheerst is zijn aanwezigheid essentieel voor zijn zus om haar gezin praktisch te kunnen organiseren. Hij helpt haar met alle administratie, contacten met overheidsinstellingen, de gemeente, ... Zonder verzoekende partij s' steun zou zijn zus, die het Nederlands slechts zeer matig beheerst, echt verloren lopen.

Ook in het leven van haar kinderen vervult verzoekende partij nu een essentiële, opvoedende rol.

De gebruikte motivering gaat voorbij aan gevestigde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit duidelijk volgt dat de huidige bestreden beslissing een ontoelaatbare inbreuk vormt op artikel 8 EVRM in hoofde van verzoekende partij.

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens¹ heeft een aantal criteria geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het treffen van een billijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif/Üner criteria².

Bijgevolg moet de Belgische Staat rekening houden met de sociale, culturele en familiale banden in België en de moeilijkheden die verzoekende partij zou kunnen hebben in Irak.

Wat betreft de notie familieleven, houdt dit in dat er een voldoende nauwe band aanwezig dient te zijn tussen de leden van de familie:

« La notion de vie familiale ne se limite plus aujourd'hui à la seule institution d'une famille en tant que cellule organisée et protégée par le droit : elle couvre au contraire de nombreux domaines tels que l'autorité parentale, les droits des enfants naturels et adultérins, les mesures de placement des enfants, la transsexualité, l'homosexualité, l'établissement des liens de filiation...

Vrije vertaling : de notie van het familieleven limiteert zich op heden niet meer enkel tot het instituut van de familie in de zin van een cel georganiseerd en beschermd door het recht : integendeel, zij dekt vele domeinen zoals het ouderlijk gezag, de rechten van de natuurlijke en overspelige kinderen, de maatregelen van geplaatste kinderen, de transseksualiteit, homoseksualiteit en het vaststellen van de afstammingsband...» (N. GALLUS, Rev. dr. U.L.B. 2/2005, « Les relations parentales et la jurisprudence récente de la Cour européenne des droits de l'homme »-, p. 14).

Het EHRM oordeelde dat er moet onderzocht worden of er een verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit dient verder te geschieden aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge⁴.

Verweerster heeft in het huidige dossier slechts een zéér summiere toetsing uitgevoerd en geen daadwerkelijke proportionaliteitstoetsing doorgevoerd. Ze behandelt dit dossier FOUTIEF als een dossier waar louter een toets aan artikel 8 EVRM zou moeten gebeuren in 1 Hierna verkort: EHRM 2 E.H.R.M. 17 april 2014, Paposhvili / België , § 141 3 E.H.R.M. 12 juli 2001, K. en T./Finland § 150 4 zie ook arrest RVV nr. 184 149 van 21 maart 2017 in de zaak RvV 198 818/ II het kader van het verlenen van een eerste toegang tot verblijf. Dit strookt niet met de feiten in dit dossier.

In de eerste plaats moet er op gewezen worden dat ook de zus van verzoekende partij en haar minderjarige kinderen rechtstreeks geraakt worden door deze beslissing, ook al is deze beslissing niet aan hen geadresseerd. De zus en haar kinderen leeft gescheiden. Verzoekende partij speelt een

essentiële rol in haar gezinsleven en in haar mogelijkheid om zich als alleenstaande vrouw staande te houden. Zij beschikken allemaal over de Belgische nationaliteit. Er kan onmogelijk van hen verwacht worden dat zij verzoekende partij zouden vervoegen in Irak. Zeker gezien de moeilijkheden die alleenstaande vrouwen daar ondervinden.

Waar verweerster in de bestreden beslissing beweert dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, werd het belang van de kinderen van H. geenszins in overweging genomen.

Daarnaast beschikte verzoekende partij in het verleden al over een verblijfsrecht in België. (stuk...) Als bewijs hiervan wordt een kopie voorgelegd van zijn oude verblijfskaart. Aangezien verzoekende partij destijds minderjarig was, werd hij onder invloed van zijn ouders gedwongen terug te keren naar Irak. Dit is een beslissing die verzoekende partij zelf niet aangewreven kan worden.

De bestreden beslissingen houden zonder enige twijfel een inmenging in op het gezins- en familieleven van verzoekende partij, zijn zus én haar drie minderjarige kinderen. Zoals dit wordt beschermd door artikel 8 EVRM.

Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden, het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoekende partij (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Verzoekende partij heeft een blanco strafblad (stuk 6).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Verzoekende partij heeft op vandaag nog slechts sporadisch contact met zijn ouders in Irak. Bovendien zal hierna worden aangetoond dat verzoekende partij inmiddels op relatief korte tijd dermate is geïntegreerd / verwesterd zelfs, dat re-integratie in Irak uiterst moeilijk wordt.

In deze context wenst verzoekende partij in het bijzonder te wijzen op twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit duidelijk volgt dat de huidige besteden beslissingen in strijd zijn met artikel 8 EVRM.

Naast de bescherming van het familie – en gezinsleven bestaat ook nog de ruimere notie van het privéleven. Eén van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM is immers het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nr. 640 en 649). Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Verzoekende partij wenst in dit licht het arrest Maslov t. Oostenrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens⁶ te benadrukken. In deze zaak sprak de Grote kamer van het EHRM zich op 23 juni 2008 uit tegen de uitzetting van een veroordeelde jongvolwassene.

De Grote kamer was van oordeel dat er sprake is van een gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen indien sprake is van een afhankelijkheid. Een parallel kan hier getrokken worden met de emotionele en praktische afhankelijkheid die er zeer concreet bestaat tussen verzoekende partij, zijn zus en haar drie minderjarige kinderen, met wie hij een gezinseenheid vormt hier in België.

Daarenboven is de Grote kamer in dit arrest van oordeel dat de sociale binding tussen vreemdelingen en de gemeenschap waarin ze leven deel uitmaakt van het concept privéleven zoals vermeld staat in artikel 8 EVRM. Het ging in dit arrest immers over een jongeman die al zodanig lang in Oostenrijk verbleef dat al zijn banden met zijn thuisland volledig verdwenen waren en dat hij wél zeer sterke banden met Oostenrijk had ontwikkeld.

“96. The Court observes that the applicant spent the formative years of his childhood and youth in Austria. He speaks German and received his entire schooling in Austria where all his close family members live. He therefore has his principal social, cultural and family ties in Austria. 97. As to the applicant’s ties with his country of origin, the Court notes that he has convincingly explained that he did not speak Bulgarian at the time of his expulsion as his family belonged to the Turkish minority in Bulgaria. It was not disputed that he was unable to read or write Cyrillic as he had never gone to school in Bulgaria. It has not been shown, nor even alleged, that he had any other close ties with his country of origin.” (EHRM, Maslov t. Oostenrijk no.1638/03, 23 juni 2008)

In casu is, door het ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied, elke sociale band in het land van herkomst definitief doorgeknipt. Verzoekende partij neemt in België voornamelijk deel aan activiteiten die zijn vertrouwde met de Belgische samenleving ten goede komen.

Verzoekende partij heeft sinds zijn laatste aankomst in België op in 2015 op een uitzonderlijke wijze inspanningen geleverd om zich ten volle te integreren in de Belgische maatschappij.

Na zijn Okan jaar, is verzoekende partij in een schooltraject gestapt dat deeltijds werk combineert een praktische opleiding tot schilder-decorateur. Een zeer concrete opleiding, waar ontzettend veel vraag naar is op de arbeidsmarkt. Deze opleiding vatte hij aan in het Centrum voor Leren en werken De Kering van het VTI te Aalst, sinds januari 2018 zet verzoekende partij zijn opleiding verder aan CDO EDUGO campus Glorieux te Gent Stuk voor stuk getuigen zijn begeleiders en leerkrachten van de ontzettend grote motivatie die verzoekende partij toont om een steentje bij te dragen. Zijn perfecte beheersing van het Nederlands verbaast iedereen. (stuk 5, getuigenissen van kennissen en begeleiders.

Verzoekende partij wordt ook vanuit Minor-Ndako vzw zeer nauw begeleid in het autonoom wonen

“Vanuit de directe omgeving van Y. horen we enkel positieve reacties over zijn Nederlandse taalvaardigheid. Men is er steeds over verbaasd over hoe hij op korte tijd zo’n vlotte evolutie heeft gemaakt in zijn Nederlands. Dit aspect zorgt ervoor dat Y. zich snel kan integreren in onze maatschappij.” (stuk 5, getuigenis L. D. S., verzoekende partij zet vet)

“Y. is de afgelopen drie jaar volwassen geworden in België en zou zijn verdere toekomst graag hier uitbouwen. Gezien zijn kwaliteiten, zijn zeer goede integratie en zijn uitmuntende kennis van het Nederlands lijkt het ons vanzelfsprekend dat hij een positieve bijdrage kan leveren aan onze samenleving” (stuk 5 getuigenis F. d. S. en L. G., verzoekende partij zet vet)

“Door actief deel te nemen aan onze samenleving, leerde Y. a deze ook beter en beter kennen. Hij begrijpt hoe deze samenleving in elkaar zit en omarmt deze ook. Zijn enthousiasme en nieuwsgierigheid maken dat hij steeds bij was wanneer wij vanuit onze werking een uitstap organiseerden, dat hij zelfs kon meepraten over het complexe politieke landschap.” (stuk 5, getuigenis B. D., 12 november 2018)

Met de studies die Y. momenteel voortzet, de competenties waarover hij al beschikt, de motivatie die hij heeft en de stabiele netwerken die hem omringen geloven wij erin dat hij heel veel zal bereiken. Indien Y. de kans zou krijgen m.b.t. zijn verblijf in België, geloven wij erin dat hij onze samenleving veel positiefs kan brengen. (stuk 5 verklaring S. V., Minor Ndako, 2 november 2018)

Ook de coach-advies van Groep Intro, die helpt bij de begeleiding naar werk is uitermate positief over de gedrevenheid die Y. toont:

Tijdens de vele sessies ken ik Y. als een zeer gedreven, gemotiveerd persoon die actief op zoek gaat naar werk. Y. komt wekelijks zijn afspraken na, de opdrachten zijn steeds met de nodige precisie afgewerkt. Wekelijks bellen we een lijst met potentiële werkgevers in de richting schilderen – decoratie

af. De zoektocht verloopt niet altijd even gemakkelijk. Ondanks de teleurstelling blijft de jongere doorzetten.

Y. kan ik omschrijven als een zeer joviaal, hulpvaardig persoon met een grote dosis doorzettingsvermogen. Hij heeft al een lang traject achter de rug, met veel twijfels en onzekerheden. Zijn geduld wordt dikwijls op de proef gesteld maar toch blijft hij streven. Y. is hulpvaardig in die zijn dat hij steeds voor anderen opkomt, dit vaak ten koste van zichzelf.

Ook op school toont Y. de nodige inzet. Hij is dagelijks aanwezig, een aangename leerling in de klas die leergierig is. Hij wil kost wat kost voor zijn diploma gaan wat in België mogelijk is, en waar hij zich ten volle voor inzet. Ook zijn werkattitudes zijn positief. Y. heeft binnen zijn opleiding schilder en decoratie reeds bewezen dat hij in een bedrijf kan meedraaien, de wensen van de werkgever respecteert en in de toekomst zijn steentje kan bijdragen. (stuk 5, Getuigenis van mevrouw J. D. S., 29 november 2018)

Verzoekende partij was ook een hele tijd lang actief bij Grafiti vzw, een jeugdwerkingsorganisatie. Ook hier is hij zeer geliefd (stuk 5, getuigenis Wietse Van Daele)

Verzoekende partij kan niet langer aanzien worden als een buitenstaander in de Belgische gemeenschap, meer zelfs, verzoekende partij is duidelijk veranderd door zijn verblijf in België, waardoor een terugkeer naar Irak, een land waar hij niet veel affiniteit meer voor voelt, uiterst moeilijk is.

De ouders van verzoekende partij wonen in Bagdad in een strenge sjiiitische buurt 'Al Hurria Al Oula' (zie administratief dossier in kader van verzoek internationale bescherming), wat met zich meebrengt dat een bepaalde levensstijl en uiterlijkheid verwacht wordt. Die verandering is ook uiterlijk merkbaar. Zo heeft verzoekende partij hier in België heel wat tattoos laten zetten, wat absoluut niet zo vanzelfsprekend is in conservatieve middens in Irak

"Shimary is wearing a red polo shirt and jeans, tattoos with English and Chinese lettering of the names of his parents and brother on his neck and wrists.

Shimary landed in Baghdad with no money, no phone and only broken Arabic. After two days in Iraq's capital city, staying with a relative he'd never met before, he had to leave. His relative "said it was for his family's safety and mine," Shimary says.

He ended up in a makeshift house near the city of Najaf, south of Baghdad.

"People look at me differently. Even though I'm Iraqi by birth I'm not Iraqi to them. They know I'm different," he says." (stuk 8, NPR 'They Know I'm Different': Deportee Struggles In Iraq After Decades Living In U.S., te consulteren via: <https://www.npr.org/2018/11/26/662218863/theyknow-i-m-different-deportee-struggles-in-iraq-after-decades-living-in-u-s>)

In haar beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 EVRM werd door het Hof in de zaak Maslov t. Oostenrijk EHRM, Maslov t. Oostenrijk no.1638/03, 23 juni 2008 uitermate veel rekening gehouden met enerzijds de speciale band die de verzoekende partij had ontwikkeld met zijn land van herkomst en anderzijds de geringe banden die hij had met zijn land van herkomst.

Verder werd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in deze zaak eveneens bevestigd dat ook bij jong volwassenen, wanneer zij nog duidelijk emotioneel en financieel afhankelijk zijn, zonder enige twijfel gesproken dient te worden van een daadwerkelijk gezinsleven.

Het genomen inreisverbod heeft tot gevolg dat verzoekende partij voor minstens drie jaar wordt verwijderd uit zijn huidige daadwerkelijke gezins- en privéleven.

Graag wenst verzoekende partij er dan toch ook op te wijzen dat de huidige Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn beleidsverklaring het nochtans het voornemen heeft genomen om de situatie voor personen die in België aangekomen zijn als Niet-begeleide minderjarige vreemdelingen.

"Niet Begeleide Minderjarige Vreemdelingen vormen een uiterst kwetsbare groep die moet beschermd worden. Als staatssecretaris voor Asiel en Migratie wil ik onze Europese voorstrektersrol blijvend opnemen.

Eén van de moeilijkste oefeningen voor de bevoegde instanties is het voeren van een beleid dat krachtdadig is en misbruiken wegwerkt, en dat tegelijkertijd het Kinderrechtenverdrag respecteert. Het belang van het kind staat bij dit alles centraal. Ik wil tijdens de komende regeerperiode de bescherming van deze kwetsbare groep versterken.” (Beleidsverklaring Asiel en Migratie, 19 november 2014, te consulteren via <http://www.mineursenexil.be/files/Image/Documents-gouvernementParlements/BELEIDSVERKLARING-ASIEL-MIGRATIE-THEO-FRANCKEN.pdf>)

Zo stelt de staatssecretaris dan ook het initiatief voorop om niet-begeleid minderjarigen te helpen met de uitbouw van een duurzaam “levensproject”.

Indien verzoekende partij de mogelijkheid zou krijgen om hier in België een verblijfsvergunning te verwerven lacht de toekomst deze jonge, gedreven man, toe.

Er zijn dan ook duidelijke parallellen tussen dit dossier en de dossiers van andere jongvolwassenen zoals Scott Manyo of Parweis Sangari, het soort dossiers waarin de staatssecretaris erkend dat jongvolwassenen niet verantwoordelijk kunnen gesteld worden voor de keuzes van hun ouders en op basis van de nauwe band die zij ontwikkeld hebben met België steeds ook erkend heeft dat dit aanleiding geeft tot een verblijfsstatuut. In dit kader werd door verzoekende partij ook aan een zogenoemde ‘regularisatieaanvraag’ gewerkt, die op 29 november 2018 dan ook daadwerkelijk werd verstuurd. (stuk 4)

Waar verzoekende partij nu met dwang van het grondgebied zou verwijderd worden, terwijl de staatssecretaris nochtans steeds publiekelijk te kennen geeft dat het tegen gaan van transitmigratie en het uitwijzen van veroordeelde criminelen de hoogste prioriteit heeft, moeten opnieuw zeer duidelijke vraagtekens geplaatst worden bij de proportionaliteit van het huidige bevel.

Verweerster schendt in die zin zelfs het vertrouwensbeginsel.

Concluderend kan men dus stellen dat uit de bestreden beslissing disproportioneel is aan het beoogde doel. Het bevel dat werd afgeleverd het grondgebied te verlaten gepaard gaande met bevel tot vasthouding met het oog op verwijdering is onaanvaardbaar en volstrekt inhumain.

Uit de bestreden beslissingen blijkt bijgevolg niet op de verwerende partij op zorgvuldige wijze voornoemde belangenafweging heeft toegepast en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg is de materiële motiveringsplicht manifest geschonden.

4.2.2. duur inreisverbod

Ondergeschikt, indien Uw Raad zou oordelen dat geen schending van artikel 8 EVRM kan worden weerhouden, stelt zich nog steeds een ernstige schending van de motiveringsplicht die op de schouders van verwerende partij rust.

Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet volgt dat een inreisverbod “kan” opgelegd worden indien een vroegere verwijdering niet uitgevoerd werd. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Uit deze wetbepaling vloeit voor dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, daarenboven dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier (RvV 19 augustus 2013, in de zaak RvV 134 114).

In casu heeft de verwerende partij ervoor geopteerd aan de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen van 3 jaar. Uit de bijlage 13 sexies kan niet worden afgeleid waarom de duur van 2 jaar van het inreisverbod gerechtvaardigd is en niet voor een kortere termijn wordt geopteerd.

Een loutere verwijzing naar het belang van de immigratiecontrole kan hier niet volstaan gezien hetgeen hierboven werd uiteengezet.

De verwerende partij beschikt immers ook over de mogelijkheid om een inreisverbod van 1 dag op te leggen. Er werd door de verwerende partij onzorgvuldig gehandeld, nu er geen afdoende onderzoek

heeft plaatsgevonden en de verwerende partij blijkbaar geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Bovendien stelt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij zich, omwille van humanitaire redenen, zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Hetgeen in casu wel zeer zeker het geval is:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Het is dus de taak van de verwerende partij om te motiveren, eerst en vooral waarom zij een inreisverbod met een welbepaald dossier oplegt en niet minder, maar ook waarom dergelijk lang inreisverbod van 2 jaar gerechtvaardigd is en er geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft hier geenszins aan voldaan. Het opleggen van een inreisverbod van twee jaar werd slechts zeer summier gemotiveerd (stuk 1).

De verwerende partij heeft ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid als het gaat over het opleggen van het inreisverbod en de termijn ervan. Het bovenstaande wetsartikel wijst er vervolgens op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Immers, het kan goed en wel zijn dat een betrokkene door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren.

De bestreden beslissing maakt echter automatisch toepassing van een afweging die eerder thuishoort onder art. 7 van de Vreemdelingenwet. De materiële motiveringsverplichting is dus geschonden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste reeds in een arrest dd. 31 mei 2013 dat het afleveren door de verwerende partij van een gelijkaardig bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod niet in overeenstemming is met art. 74/11 Vreemdelingenwet en de motiveringsverplichting (RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 2013).

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

De verzoeker voert onder meer aan dat hij een zeer sterke band met België heeft ontwikkeld en wel in die mate dat hierdoor de re-integratie in Irak extreem bemoeilijkt wordt. De verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift een aantal verklaringen en stukken bij om zijn sterke band met België te staven. Volgens de verzoeker is een inreisverbod van twee jaar in zijn geval niet proportioneel.

Uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt onmiskenbaar dat de verzoeker zich verzet tegen de inhoud van de motieven van de bestreden beslissing, meer bepaald de beoordeling dat een re-integratie in de Iraakse samenleving niet zo moeilijk zal zijn. Uit de motieven van de bestreden beslissing komt niet naar voor dat de gemachtigde in dit kader rekening heeft gehouden met de sterke banden die de verzoeker met België heeft opgebouwd. De gemachtigde heeft enkel oog gehad voor verzoekers familiale relaties in België en in zijn land van herkomst en voor het feit dat de verzoeker zijn moedertaal nog spreekt, doch uit niets blijkt dat ook de thans naar voor gebrachte doorgedreven integratie en verwestering in rekening werden genomen bij de beslissing om een inreisverbod van twee jaar op te leggen. Nochtans moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met “de specifieke omstandigheden van elk geval”. Artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet legt ter zake dus een afweging op van alle specifieke individuele omstandigheden waarvan het bestuur kennis heeft. Deze afweging kan niet gelijk gesteld worden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziene verplichting om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Dit is ook logisch nu de gevolgen van het inreisverbod verstrekken zijn dan gevolgen van de verwijdering op zich, aangezien het inreisverbod aan de betrokken vreemdeling voor een bepaalde periode na de verwijdering de terugkeer en het verblijf op het Schengengrondgebied verbiedt. De elementen van integratie in België en de alhier opgebouwde banden kunnen dan ook niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten bij het bepalen van de geldingsduur van het inreisverbod.

De Raad is van oordeel dat uit de argumentatie van de verzoeker blijkt dat het noodzakelijk is om kennis te kunnen nemen van de stukken van het administratief dossier teneinde na te gaan of de verweerder

op de hoogte was van de thans naar voor gebrachte elementen die verzoekers banden met de Belgische samenleving kenmerken. Er werd echter geen administratief dossier neergelegd, zodat de Raad niet kan nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij al dan niet beschikte, wel de juiste en redelijke conclusies heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Ter terechtzitting heeft de advocaat van de verweerder verklaard zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

4. Korte debatten

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2018 waarbij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE